خبر

شکست سنگین تیم‌ملی هندبال زنان مقابل کره‌جنوبی

تیم‌ملی هندبال زنان آخرین دیدار خود را در مرحله گروهی رقابت‌های قهرمانی ۲۰۲۲ آسیا با شکست پشت سر گذاشت. ملی‌پوشان ایران روز گذشته در حالی برابر تیم کره‌جنوبی، میزبان مسابقات صف‌آرایی کردند که متحمل باخت سنگینی شدند. آنها این بازی را با نتیجه ۴۱ بر ۱۱ به کره‌ای‌ها واگذار کردند.

هندبال بانوان کره همواره جز مدعیان قاره آسیاست که به مراتب از قدمت و تجربه بیشتری نسبت به زنان هندبالیست کشورمان برخوردار است. تیم‌ملی هندبال ایران پیش از این و در مرحله مقدماتی پیکارهای قهرمانی آسیا از سد تیم‌های هند، استرالیا، ازبکستان گذشت و با صعود به مرحله نیمه‌نهایی، سهمیه شرکت در مسابقات قهرمانی ۲۰۲۳ جهان را نیز به دست آورد. تیم‌ملی کشورمان سال گذشته نیز در جریان رقابت‌های قهرمانی آسیا به عنوان چهارمی رسید و برای نخستین بار به رویداد جهانی راه پیدا کرد. در پایان مسابقات مرحله گروهی تیم‌های کره جنوبی و ایران از گروه یک و تیم‌های ژاپن و چین از گروه دوم به دور نیمه نهایی رسیدند. بنابراین ایران باید در مرحله نیمه نهایی مقابل ژاپن به میدان برود و چین و کره نیز مقابل یکدیگر حاضر شوند. مسابقات مرحله اصلی و نیمه نهایی و نهایی طی روزهای ۱۰،۱۱ و ۱۲ آذر انجام می‌شود.

پای صحبت زهرا باقری، دختری که قهرمان کوراش دنیا شد

تا پای جان برای طلای جهان

سارا گودرزی
گروه ورزش

تیم‌ملی کوراش زنان ایران در اولین تجربه حضور در رقابت‌های قهرمانی جهان به موفقیتی قابل تامل رسید. در جایی که کمتر کسی فکرش را می‌کرد این دختران بدون داشتن تدارکات مناسب دست پر از این آوردگاه حساس برگردند اما هر هشت ملی‌پوش اعزامی همگی روی سکو رفتند. اتفاق خیره‌کننده اما وقتی بود که بانوان کوراش کار پا به پای تیم‌ملی مردان درخشیدند و نیمی از مدال‌های طلای کاروان را تصاحب کردند. زهرا باقری یکی از قهرمانان این تیم است که در مسابقات هند خوش درخشید و در شرایطی که مصدوم بود به یک عنوان ارزشمند قهرمانی رسید. دقایقی با کوراش کار وزن منهای ۸۷ کیلوگرم کشورمان هم‌کلام شدیم تا از حضور تاریخی زنان ایرانی در این رویداد صحبت کند. گفت‌وگوی اختصاصی جام‌جم را با او از نظر می‌گذرانید.

فکرش را می‌کردید که این قدر خوب در مسابقات جهانی ظاهر شوید؟

راستش را بخواهید نه. اول از همه این که چون انگشت دست راستم آسیب دیده بود، نمی‌توانستم پیش‌بینی درستی درباره عملکردم داشته باشم. نکته مهم‌تر این که ما تا یک ماه قبل اصلا نمی‌دانستیم که به این رقابت‌ها اعزام می‌شویم یا نه. برای همین اصلا تدارکاتی که در حد و اندازه میدان جهانی باشد، نداشتیم. در مجموع فقط یک مرحله اردوی آماده‌سازی ۳۰ روزه داشتیم و بعد راهی مسابقات شدیم. خود من به شخصه هر چه توان داشتم را در مبارزاتم به نمایش گذاشتم. خوشحالم که سربلند شدم.

پس این طور که می‌گویید شما بیشتر با تمرینات شخصی این نتیجه را گرفتید؟

تیم‌ملی کوراش بانوان به صورت مقطعی تشکیل می‌شود. اردوهای ما کوتاه مدت است. وقتی هم که برای مسابقه‌ای آماده می‌شویم، از شانس بدمان کنسل می‌شود. نمونه‌اش همین بازی‌های آسیای ۲۰۲۲ هانگژو که قرار بود شهریور ماه برگزار شود اما چین به خاطر شیوع کرونا در این کشور آن را به تعویق انداخت. بنابراین ما بیشتر تمرینات‌مان را خودمان انجام می‌دهیم. البته که قطب کوراش در ایران استان خراسان است و مسئولان این استان برای ما اردوهای با کیفیتی برگزار می‌کنند.

با توجه به این که اولین تجربه حضورتان در مسابقات جهانی بودید، شناختی از رقبا داشتید؟

کوراش کلا در آسیا بیشتر رواج دارد و مهد این رشته ورزشی ازبکستان است. من تعدادی از رقبا را به واسطه حضور در رقابت‌های آسیایی می‌شناختم اما بعضی‌ها را نه. مثلا یکی از رقبای ازبکستانی من قبلا قهرمان کشتی بوده و به تازگی به کوراش آمده است. خوشبختانه اما من مبارزه خوبی با او داشتم و به رغم همه مشکلات شکستش دادم.

انجمن کوراش قبلا زیر مجموعه فدراسیون جودو بود و به تازگی به عضویت فدراسیون ووشو درآمده است. این جابه‌جایی به نفع این رشته شده است؟

ببینید، متاسفانه کوراش‌کاران هیچ‌وقت دیده نشدند. در همه جای دنیا تشکیلات این رشته در قالب فدراسیون است اما در ایران به صورت انجمن اداره می‌شود. البته باید بگویم از وقتی این رشته از زیرمجموعه فدراسیون جودو خارج شده و به عضویت فدراسیون ووشو درآمده، شرایط ما خیلی بهتر شده است. باید قدردان مسئولان این فدراسیون باشیم. تا پیش از این فدراسیون جودو خدماتی برای کوراش‌کاران انجام نمی‌داد. این برای اولین بار بود که ما به مسابقات جهانی اعزام شدیم. تا پیش از این اعزام‌های زنان فقط آسیایی بود.

چند وقت پیش یک مربی کوراش‌کار ازبکستانی زن به تهران آمد تا تیم‌ملی زنان ایران را برای بازی‌های آسیایی آماده کند. حضور این مربی مثمرثمر بود؟

بله، خیلی زیاد. این مربی از قهرمانان بنام کوراش دنیاست. در مجموع یک ماه بیشتر با او تمرین نکردیم. متاسفانه بازی‌های آسیایی به تعویق افتاد و این مربی رفت. امیدوارم شرایط طوری باشد که باز هم بتوانیم از علم این مربی استفاده کنیم. من حتی می‌توانم بگویم بخشی از نتیجه‌ای که ما امروز در رقابت‌های قهرمانی جهان گرفتیم را باید مدیون «گلوه نادیرا» باشیم.

ان‌شاءا... سال آینده به بازی‌های آسیایی می‌روید، هم مربی خارجی دوباره می‌آید و هم این مدال‌های طلا را مجددا تکرار می‌کنید؟

امیدواریم همین طور باشد و مسئولان هم بیشتر به کوراش اهمیت بدهند و زنان را به بازی‌های آسیایی اعزام کنند. به هر حال ما خودمان را در رقابت‌های جهانی ثابت کردیم. من قول صد در صد می‌دهم که این مدال طلا را در بازی‌های آسیایی هم بگیرم. در دوره قبل بازی‌های آسیایی هم حضور داشتم و در هفت ثانیه پایانی با یک اخطار شانس کسب مدال را از دست دادم و پنجم شدم. الان چهار سال گذشته و تجربیاتم بیشتر شده است. همین عنوان قهرمانی جهان به من این انگیزه را داده که طلای هانگژو مال من است. مدال طلای بازی‌های آسیایی برای همه کشورها مهم است. چون رتبه‌بندی مسابقات بر اساس مجموع مدال‌های هر کشور محاسبه می‌شود. مسئولان ورزش کشور باید از الان توجه ویژه‌ای به ما کنند. چرا که اگر ما حمایت شویم به راحتی می‌توانیم به سبد مدالی کاروان اضافه کنیم.

مسئولان ورزش کشور باید از الان توجه ویژه‌ای به ما کنند. چرا که اگر ما حمایت شویم به‌راحتی می‌توانیم به سبد مدالی کاروان اضافه کنیم

نگاه

امیدوار به درخشش کوراش و مدال‌هایش

کوراش یکی از رشته‌های بازی‌های آسیایی است و درخشش کوراش‌کاران ایرانی در جهان، نویدبخش مدال‌آوری آنها در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ هانگژو و افزایش تعداد مدال‌ها نسبت به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ جاکارتاست. کوراش یکی از همان رشته‌هایی است که ایران در آن حرف‌های زیادی برای گفتن دارد؛ درست مثل پنجاک سیلات در اندونزی. در بازی‌های آسیایی جاکارتا بود که اندونزی با بهره‌برداری از فرصت میزبانی، پنجاک سیلات را به رشته‌های بازی‌های ۲۰۱۸ اضافه کرد و توانست با ۶ مدال طلا و یک برنزی که از این رشته گرفت، خود را تا رده چهارم جدول رده‌بندی بازی‌ها بالا بکشد؛ رشته‌ای که پیش از آن، خیلی‌ها حتی نامش را در ایران نشنیده بودند. حالا کوراش با چهره‌هایی مثل دنیا آقایی، فاطمه برمکی، زهرا باقری، مسعود قوی بازو، الیاس پاکدل، جواد مرادی و بقیه ملی‌پوشانی که به مدال‌های نقره و برنز رسیدند، این شانس را دارد که در بازی‌های آسیایی پیش رو اتفاق ویژه‌ای را رقم بزنند، مشروط بر این‌که مورد حمایت قرار گیرد و به اندازه شانس مدال‌هایش در برنامه‌ریزی‌ها دیده شود؛ مثل کشتی، کاراته و تکواندو.

گزارش

استعفای سؤال برانگیز نایب رئیس

چرا حمید سوریان از فدراسیون کشتی رفت؟

فدراسیون کشتی هنوز جانشین حمید سوریان را برای نایب رئیسی فدراسیون کشتی معرفی نکرده است.

به نظر می‌رسد علیرضا دبیر، رئیس فدراسیون کشتی همچنان امیدوار به بازگشت سوریان است که نایب رئیس جدید خود را انتخاب نمی‌کند. نابغه کشتی فرنگی ایران اما دیگر نمی‌خواهد با دوست قدیمی و صمیمی خود همکاری کند. این که چه موضوعی به وجود آمده که سوریان به یکباره چنین تصمیم شتابزده‌ای را گرفت، برای خیلی‌ها جای سوال دارد.

عده‌ای می‌گویند خداحافظی همیشگی محمد بنا از سرمربیگری تیم‌ملی کشتی فرنگی دلیلی بوده که باعث شده تا سوریان هم به فکر رفتن بیفتد. اهالی ورزش به خوبی می‌دانند که رابطه حمید سوریان و محمد بنا، بیشتر از این که استاد و شاگردی باشد، ارتباط پدر و پسری بوده است. برای همین است که می‌گویند سوریان هم بعد از رفتن بنا، خواسته که دیگر نایب رئیس فدراسیون کشتی نباشد.

پیش از این و در مقطعی که هجمه انتقادها نسبت به عملکرد سرمربی تیم‌ملی فرنگی زیاد بود، شنیده می‌شود حمایت‌های سوریان در جایگاه نایب رئیس فدراسیون، باعث شده بود تا دبیر برخورد سختگیرانه‌ای با محمد بنا نداشته باشد.

این شنیده‌ها گرچه دلایلی متقن نیست که بشود روی آن حساب باز کرد. چرا که سوریان خود یکی از نفراتی بود که با انتخاب حسن رنگرز به عنوان سرمربی جدید تیم‌ملی فرنگی موافقت کرد و حتی در مراسم معارفه او نیز حضور داشت.

مورد دیگری که این روزها در خصوص دلیل استعفای حمید سوریان به آن اشاره می‌کنند، اختلاف نظر او با علیرضا دبیر است. در این که دبیر، فرد خاصی است و شیوه مدیریتی سختی دارد، تردیدی نیست و همه او را به خوبی می‌شناسند. پس این که بخواهیم بپذیریم سوریان بعد از این همه سال رفاقت با دبیر با او وارد چالش شده است، باورش قدری غیرممکن است. به خصوص این که در سه سال و نیم گذشته که نایب رئیس فدراسیون بود مشکلی برایش به وجود نیامد و در همه رویدادهای مهم بین‌المللی تیم‌های ملی کشتی را همراهی می‌کرد.

دلیل همکاری نکردن حمید سوریان با فدراسیون کشتی در حالی مبهم است که او تمایلی هم به توضیح در این باره ندارد. او تنها در روزی که خبر استعفایش رسانه‌ای شد، به ایسنا گفت: «در این مدت تا آنجا که می‌توانستم به فدراسیون و ورزش کشتی کمک کردم اما الان فکر می‌کنم دیگر لزومی ندارد در فدراسیون باشم. با توجه به این که بودنم در کشتی دیگر ضرورت ندارد فکر می‌کنم بهتر است یک آدم تازه نفس بیاید.»

پس از این استعفا، مسئولان فدراسیون کشتی ازرد درخواست سوریان توسط علیرضا دبیر برای چندمین مرتبه خبر دادند و حتی گفته شد رئیس فدراسیون نامه استعفای او را پاره کرده است اما بر خلاف این ادعا، دیگر خبری از بازگشت سوریان نشد. جالب اینجاست که دبیر نیز در این خصوص سکوت اختیار کرده و صحبتی نمی‌کند! دبیری که بلافاصله در قبال هر چالش و اتفاقی واکنش نشان می‌دهد.

به هر شکل با توجه به جایگاه کشتی به عنوان ورزش اول ایران و در پیش بودن رقابت‌های مهم بین‌المللی و همچنین اهمیت وظایف نایب رئیس فدراسیون کشتی، در صورتی که دیگر امیدی به بازگشت سوریان نیست، لازم است رئیس فدراسیون کشتی هر چه زودتر نسبت به معرفی جانشین او اقدام کند.

دریچه

انتخابات ریاست فدراسیون شمشیربازی با یک کاندیدا!

ثبت‌نام انتخابات ریاست فدراسیون شمشیربازی بعد از ۱۰ روز کاری در حالی به پایان رسید که تنها یک نفر کاندیدای احراز این پست شد. علیرضا پورسلمان، داور بین‌المللی شمشیربازی که در حال حاضر سرپرست این فدراسیون است، تنها نامزد این مجمع شده است. پورسلمان سال‌ها قبل نیز دبیری فدراسیون شمشیربازی را به عهده داشت. پیش از این در بهمن ماه سال گذشته یک مرتبه ثبت‌نام انتخابات فدراسیون شمشیربازی انجام شد اما وزارت ورزش و جوانان بنا به دلایلی که اعلام کرد، این انتخابات را برگزار نکرد. بنابراین با گذشت بیش از شش ماه از این روند، ثبت‌نام‌های قبلی از اعتبار ساقط شد تا این‌که مجددا نام‌نویسی صورت گرفت. با این اوصاف از الان باید علیرضا پورسلمان را به عنوان رئیس جدید فدراسیون شمشیربازی معرفی کرد.

قطر ۲۰۲۲

اینجا دنیایی دور از چهره جلا یافته دوحه است

یک شب تماشای فوتبال با کارگران مهاجر قطری

آیسا اسدی
گروه ورزش

صدها کارگر مهاجر قادر به رفتن به استادیوم‌هایی که در ساخت آنها کمک کرده‌اند، نیستند.

آنها برای تماشای بازی‌ها همگی در یک استادیوم کریکت در صحرای بیرون دوحه جمع می‌شوند. این دهکده هواداری با سایر دهکده‌ها تفاوت دارد؛ هیچ پرچمی که نشان دهنده هواداری از کشوری است، دیده نمی‌شود و البته خبری از بسیاری امکانات و سرگرمی‌ها هم نیست.

در داخل استادیوم کریکت در حومه دوحه، یک صفحه نمایش بزرگ وجود دارد با بلندگوهای پخش به همراه چند علامت فیفا. هزاران کارگر عمدتا جنوب آسیایی با دستمزدی پایین، جایگاه‌ها را پر می‌کنند یا چهار زانو روی زمین چمن می‌نشینند. اینجا دنیایی دور از چهره جلا یافته دوحه است که بیشتر گردشگران ورزشی و طرفداران فوتبال آن را می‌بینند.

این استادیوم در دهکده آسیایی است که یک مجتمع خرید و سرگرمی دارد و برای کارگران مهاجر قطری ساخته شده است. این دهکده که حدود ۳۰ دقیقه با ماشین از مرکز شهر فاصله دارد، گستره وسیعی از انبارها، کارگاه‌ها و بلوک‌های اقامتی است که تا کیلومترها در یک طرف ساخته شده‌اند و صدها هزار کارگر را در خود جای داده‌اند که اغلب در خوابگاه‌هایی شلوغ و غم‌انگیز زندگی می‌کنند. روی دیواری در نزدیکی ورودی منطقه، بنری به زبان‌های عربی، انگلیسی و هندی است که روی آن نوشته شده: «از کمک‌های شما برای ارائه بهترین جام جهانی فوتبال تاکنون، متشکریم.»

بسیاری از این کارگران احتمالا در ساختن استادیوم‌ها و زیرساخت‌های مسابقات نقش داشته‌اند، اما قدردانی از آنها محدودیت‌هایی دارد. در حالی که برخی از بلیت‌های مسابقه برای ساکنان قطر فقط به قیمت ۴۰ ریال (۹ پوند) به فروش می‌رسیدند، هر کسی که گاردین با او صحبت کرده گفته که موفق به تهیه آن نشده است. هر کالا یا خدماتی که در رابطه با جام جهانی در قطر ارائه شده، برای کارگرانی که در ماه تنها ۲۲۵ پوند درآمد داشتند بسیار گران بوده است.

بدون بلیت مسابقه، آنها نمی‌توانند برای کارت‌هایی که برای ورود به دهکده‌های اصلی هواداری در دوحه نیاز است، ثبت‌نام کنند. حتی اگر می‌توانستند هم متروی کارآمد و ارزان به این بخش از شهر نمی‌رسد و کارگران را مجبور می‌کند جایگزین‌های ترابری پرهزینه‌تری را انتخاب کنند. در دهکده آسیایی که کارگران مهاجر در آنجا زندگی می‌کنند یک دنیای موازی با دهکده‌های توریستی در جریان است. منتقدان می‌گویند این امر باعث ایجاد شکاف می‌شود.

پیام ناگفته این است: «شما می‌توانید رستوران‌ها، مغازه‌ها و منطقه هواداری خود را داشته باشید، تا زمانی که به رستوران ما نیایید!»

با شروع بازی اسپانیا و کاستاریکا، دیلیپ کومار از نپال هیجان‌زده به نظر می‌رسد. «من هر شب می‌آیم.» در پاسخ به این سوال که طرفدار کدام تیم است، مکث می‌کند و می‌گوید: «قرمز!»

«من دوست دارم در ورزشگاه باشم، اما پول ندارم. هرچه درآمد دارم، باید برای تحصیل فرزندانم به خانه بفرستم.» ماندال که یک سنگتراش است و از حضور در آنجا ابراز خوشحالی می‌کند این را می‌گوید. قبل از شروع جام جهانی، به ۳۵۰ نفر از همکارانش دستور داده شد تا به خانه بروند زیرا شرکت او، مانند بسیاری شرکت‌های دیگر، بر اساس دستورات دولت، کار خود را به پایان رسانده است.

استفن اهل غنا که در همان نزدیکی نشسته است، در فرودگاه کار می‌کند و مسئول حمل بسته‌های غذایی به داخل هواپیماست. او می‌گوید: «امروز تعطیلم، اما در طول هفته، تمام کاری که انجام می‌دهم کار، خواب، کار، خواب، کار و خواب است.» او نیز مانند دیلیپ نمی‌تواند بلیت مسابقه را بخرد اما برخلاف او به همان اندازه که اسپانیایی‌ها بازی می‌کنند، درباره فوتبال صحبت می‌کند. او درباره شانس‌های تیم‌ملی غنا ابراز علاقه می‌کند و می‌گوید: «فقط امیدوارم بتوانم برای تماشای بازی‌های آنها از کار مرخصی بگیرم.»

منبع: گاردین